

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Jany Komínkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce Ing. J.K.**, bytem..., zastoupeného JUDr. Karlem Jelínkem, advokátem se sídlem Karlovy Vary, Bělehradská 3A, proti **žalovanému** Krajskému úřadu Karlovarského kraje, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **26. května 2011 čj. 362/LP/11**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 26.5.2011 čj. 362/LP/11 a rozhodnutí Tajemníka Magistrátu Města Karlovy Vary ze dne 15.4.2011 čj. 29/TAJ/11 se zrušují.
- II. Soud nařizuje Tajemníku Magistrátu Města Karlovy Vary poskytnout žalobci informaci o výši průměrného hrubého měsíčního příjmu zaměstnanců Města Karlovy Vary, odboru právního, zařazených do 12. platové třídy za měsíc únor 2011, do 1 měsíce od právní moci rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.712,- Kč k rukám zástupce žalobce advokáta JUDr. Karla Jelínka, do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, potvrzeno rozhodnutí tajemníka Magistrátu města Karlovy Vary rovněž výše označené, jímž bylo rozhodnuto podle § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím tak, že se žádost žalobce o poskytnutí informace uvedené ve výroku rozsudku odmítá a informace se neposkytne.

Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný nerefletoval odvolací důvody, a tím porušil právo na poskytnutí informace dle § 2 zák. č. 106/1999 Sb. a dle článku 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Podle žalobce v této situaci nebyly porušovány osobní údaje fyzické osoby, neboť se nejednalo o osobní údaje zaměstnanců Města Karlovy Vary. K určení subjektu údajů je třeba, aby jejich prostřednictvím byla osoba určena nebo alespoň určitelná. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že informaci požadoval z titulu prvního náměstka primátora za účelem organizace a správy úřadu, taková informace se týká především finančních prostředků města, a je tedy v zájmu občanů města. Nelze ji podle žalobce jednoduše omezit či odepřít. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 5.2.2001 čj. 22 Ca 248/2000, podle něhož odměny jsou poskytovány z prostředků města, a informace tak spadá do oblasti samostatné působnosti města, nelze ji podřadit pod některý z režimů, pro který by bylo možno informaci odepřít, a proto měla být poskytnuta v požadovaném rozsahu. Žalobce dále poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 1.6.2010 čj. 5 As 64/2008 poměřující ust. § 8b odst. 2 zákona o informacích a ust. § 10 téhož zákona s tím, že rozdílná míra ochrany v těchto ustanoveních a poněkud slabší postavení příjemce veřejných prostředků je dáno zájmem na transparentnosti poskytování veřejných prostředků a nutností jeho účinné kontroly. Podle žalobce Nejvyšší správní soud jednoznačně rozhodl, že platy a odměny veřejných zaměstnanců mají být veřejnosti přístupné. V takové situaci nelze právo na ochranu osobnosti zcela bez omezení užít. Základní lidská práva se podle žalobce často staví do konfliktu a je nutno aplikovat princip proporcionality a nelze se omezit na aplikování pouze jednoho či druhého. Podle žalobce z uvedeného vyplývá, že v jeho případě měla být požadovaná informace poskytnuta a odůvodnění, že se dotýkala osobních důvodů, nebylo v tomto případě relevantní.

V obsáhlém vyjádření k žalobě žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.5.2011 čj. 5 As 57/2010-79 a na stanovisko Úřadu na ochranu osobních údajů k tomuto rozsudku ze dne 3.6.2011 s tím, že názory institucí se rozcházejí a přes vysokou míru autority není rozsudek Nejvyššího správního soudu v kontinentálním systému práva obecně závazný. Precedentní charakter jednoho rozhodnutí by neměl být zaměňován s pojmem ustálené judikatury, o které však podle žalovaného nelze prozatím uvažovat. Žalovaný ve vyjádření dovozoval, že jelikož povinné subjekty poskytují informace vztahující se k jejich působnosti podle § 2 odst. 1 zákona o informacích, působnost je vymezena jako okruh úkolů vykonavatele veřejné správy a právní prostředky pro výkon působnosti jsou pravomocí, v oblasti pracovních poměrů úředníků územně samosprávných celků se nejedná ani o samostatnou, ani o přenesenou působnost. Žalovaný poukázal na ust. § 1 odst. 2 zák. č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků, podle něhož se na pracovní právní vztahy těchto úředníků vztahuje zákoník práce. Oblast pracovních poměrů úředníků představuje soukromoprávní činnost. Podle názoru žalovaného se výluka uvedená v § 8b odst. 2 zákona o informacích týká pouze takového poskytování veřejných prostředků, ve

kterém zcela absentují případy soukromoprávní povahy. Žalovaný souhlasil s názorem Nejvyššího správního soudu ohledně skutečnosti, že platy ve veřejné správě nejsou tajemstvím, měl však za to, že jsou dostatečně transparentní již svou právní úpravou danou zejména nařízením vlády č. 564/2006 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě a nařízením vlády č. 222/2010 Sb., o katalogu prací ve veřejných službách a správě, na základě nichž jsou stanoveny platové třídy, platové stupně a platové tarify. Kromě toho na základě zákoníku práce jsou v určitém rozpětí poskytovány osobní příplatky, příplatky za vedení, popřípadě odměny. Pokud by podle žalovaného zákonodárce zamýšlel dospět k všeobecně přístupnému odměňování ve veřejné správě, zvolil by jiný postup (viz např. zákon č. 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu, a nařízení vlády č. 37/2003 sb., o odměnách za výkon funkce členů zastupitelstev). Žalovaný poukázal na nutnost použít historickou výkladovou metodu ve vztahu k ust. § 8b zák. o informacích, podle něhož zákonodárce cílil tímto ustanovením na příjemce darů, příspěvků, či dodací, kdy neexistuje žádná protihodnota za poskytnutí těchto veřejných prostředků, kdežto zaměstnanci odvádějí protihodnotu v odvedené práci. Žalovaný poukázal i na stanovisko Ministerstva informatiky ze dne 2.6.2006 čj. MI 1890/2006 42. Při kolizi soukromého zájmu zaměstnance na ochraně jeho soukromí a zájmu veřejného na poskytnutí informace o osobních údajích, a tím de facto o majetkových poměrech konkrétního zaměstnance, je nutno podle žalovaného větší ochranu přiznat zájmu soukromému. Jelikož právo na informace je podle žalovaného právem politickým, tedy právem na informaci, kterou člověk žijící ve státě potřebuje, aby v dosažitelné míře věděl, co se děje na veřejnosti, touto informací rozhodně nemůže být informace o výši platu konkrétního zaměstnance. Nicméně podle žalovaného by takovou informací mohla být informace o objemu platových prostředků. Žalovaný dále tvrdil, že důvod pro poskytnutí je jedním ze zásadních rozdílů od případu posuzovaného NSS, kde žadatel uvedl jasné a konkrétní důvody. Podle žalovaného v případě napadeném touto žalobou by bylo možné, poskytnout souhrnnou informaci za situace, kdy by se jednalo o více než dva zaměstnance. Žalovaný má za to, že nelze samozřejmě mít jakékoliv námitky proti žalobcem provedené definici aritmetického průměru v odvolání, pokud však nastala situace, kdy by souhrnný údaj byl poskytnut zároveň s informací o konkrétním příjmu jedné ze dvou osob, nešlo by již o anonymizovaný údaj. Podle žalovaného je také otázkou, pokud by ani druhý zaměstnanec nedal souhlas se zveřejněním svého příjmu, zda by nemohlo být dovozeno, že se i pouhým vydělením příjmu ze dvou zaměstnanců dojde k poměrně přesnému údaji prolamujícímu ochranu důvěrnosti majetkových poměrů.

V replice se žalobce vyjádřil tak, že je nutno mít na paměti skutečnost, že „Veřejné finance jsou rovněž veřejnou věcí“.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 4.4.2004 požádal žalobce podle zák. č. 106/1999 Sb., o informaci o výši průměrného hrubého měsíčního příjmu zaměstnanců odboru právního Města Karlovy Vary, zařazených do 12. platové třídy, za měsíc únor 2011. K dotazu Magistrátu města Karlovy Vary JUDr. Ing. Dana Sárová, Ph.D. LL.M. sdělila, že nesouhlasí s poskytnutím osobního údaje o výši svého hrubého měsíčního výdělku za měsíc únor 2011. K témuž Mgr. Michal Murčo souhlas udělil.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v žádosti žalobce jsou omezující aspekty, jako časové období měsíce února 2011 a počet dvou právníků, což ve své podstatě znamená určení hrubého měsíčního příjmu dvou osob. Správní orgán dále uvedl, že na žádost nelze pohlížet jako na žádost o poskytnutí obecné informace, když se nejedná o údaj obecný, nýbrž dle omezujících aspektů se jedná o informaci, která na základě uvedených zjišťujících skutečností vede ke zjištění osobního údaje, a je tak svým obsahem způsobilá vytvořit přímou vazbu mezi osobním údajem a fyzickou osobou, k níž se údaj vztahuje. Správní orgán I. stupně podřadil požadovanou informaci pod ust. § 8a zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, neboť má za to, že se týká osobního údaje, jenž lze poskytnout jen v souladu se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Podle ust. § 4 písm. a) tohoto zákona se osobním údajem rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže jej lze identifikovat. Podle správního orgánu I. stupně se v daném případě jedná o možnost, že postupným skládáním informací lze dojít k určení fyzické osoby, resp. osobního údaje vztahujícího se ke konkrétní fyzické osobě. Sdělením požadované informace by byla finanční částka, kterou konkrétní dva zaměstnanci obdrželi za měsíc únor 2011, což lze podle správního orgánu I. stupně považovat za osobní údaj, jehož zveřejnění je nutno podříditi režimu zákona o ochraně osobních údajů. Jelikož jeden ze dvou zaměstnanců vyslovil souhlas se zveřejněním osobního údaje, poskytnutím souhrnného údaje by došlo k prolomení osobního údaje u druhého zaměstnance způsobem zákonem nedovoleným. Podle správního orgánu I. stupně vyžádání si předchozího souhlasu se zveřejněním výše platu koresponduje s ust. § 314 odst. 2 zák. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Sdělením samostatné informace o výši platu jednoho ze dvou právníků, by povinný subjekt podle svého názoru rovněž překročil zákonný rámec své kompetence, neboť tato informace žadatelem požadována nebyla, a tudíž poskytnuta býti nemůže.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce tvrdil, že je v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb., neboť předmětem žádosti nebylo poskytnutí informace subsumovatelné pod § 8a zák. č. 106/1999 Sb. Podle žalobce aritmetický průměr je statistická veličina složená nejméně ze dvou hodnot a odvolatel žádal údaj agregovaný, tudíž depersonalizovaný. Z této informace nemohl žádným způsobem zjistit příjem konkrétního zaměstnance. Žalobce poukázal na svoji veřejnou funkci náměstka primátora Města Karlovy Vary, což povinnému subjektu muselo být známo, neboť se účastní v souladu se zákonem zasedání zastupitelstva obce a schůzí rady obce. Žalobce tvrdil, že požadoval informaci pro výkon své funkce, neboť jako člen rady spolurozhoduje mimo jiné o tom, do jaké míry bude právní agenda vykonávána právníky – zaměstnanci města a do jaké míry externími advokátními kancelářemi. Nicméně podle žalobce ust. zák. č. 106/1999 Sb., žádné odůvodnění nepožaduje. Žalobce měl za to, že požadovanou informaci měl obdržet již na základě ust. § 82 písm. c) zák. č. 128/2002 Sb., avšak jelikož ji neobdržel, požádal o její poskytnutí dle zák. č. 106/1999 Sb.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na ust. § 4 písm. a) a písm. c) zákona o ochraně osobních údajů s tím, že za anonymní údaj je považován také údaj, který buď v původním tvaru, nebo po provedeném zpracování nelze vztáhnout k určenému nebo určitelnému subjektu údajů. Podle žalovaného z těchto ustanovení lze dovodit, že se jedná o osobní údaje týkající se buď již konkrétně určené, nebo poměrně jednoduchým způsobem určitelné fyzické osoby. Povinný subjekt měl poskytnout informace, týkající se platových

poměrů přesně, byť obecně specifikovaných zaměstnanců. Podle žalovaného zůstává otázkou, pokud by ani druhý zaměstnanec nedal souhlas se zveřejněním svého příjmu, zda by pouhým vydělením souhrnného příjmu počtem dvou zaměstnanců nemohlo být dovozeno, že se dojde k poměrně přesnému údaji prolamujícímu ochranu důvěrnosti majetkových poměrů a mohlo jít i v tomto případě o neoprávněný zásah do soukromého života konkrétních zaměstnanců. Žalovaný měl za to, že povinný subjekt postupoval v souladu s ust. § 8a zák. o svobodném přístupu k informacím, když v rámci aplikace ust. § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů žadateli požadované informace neposkytl. K námitce uvedené v odvolání, podle níž měla být poskytnuta informace již podle ust. § 82 písm. c) zák. o obcích, žalovaný uvedl, že bylo postupováno podle zákona č. 106/1999 Sb., jelikož podle tohoto zákona byla i podána žádost. Žalovaný citoval ust. § 82 písm. c) zákona o obcích, podle něhož má člen zastupitelstva obce při výkonu své funkce právo poskytovat od zaměstnanců obce informace ve věcech, které souvisejí s výkonem jejich funkce. Podle žalovaného dotaz na souhrnnou výši prostředků vyplacených zaměstnancem obecního úřadu na platech a odměnách lze podřadit pod informaci o věcech, které zastupitel obce potřebuje v souvislosti s výkonem jeho zastupitelské funkce. Přesto podle žalovaného i v tom případě je informace podřízena režimu zákona o ochraně osobních údajů, zejména ust. § 4 písm. a) tohoto zákona. Bez souhlasu zaměstnanců tak by nebylo možno informaci ani tímto způsobem poskytnout.

O věci samé rozhodl soud bez jednání podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Nejprve je nutno poukázat na nejasnost ve výroku žalovaného, v němž je obsažen odkaz na ust. § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím a současně na § 16a téhož zákona. Žalovaný nejprve uvedl ve svém rozhodnutí cit. „*v návaznosti na ust. § 16 zákona č. 106/1999 Sb. přezkoumal odvolání*, ale „*rozhodl v souladu s § 16a odst. 3 zákona o informacích o potvrzení...*“ prvostupňového rozhodnutí. Z odůvodnění je dále zřejmé, že podání napadající rozhodnutí povinného subjektu posuzoval žalovaný jednoznačně jako odvolání podané v zákonné lhůtě 15 dní (stížnost podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. má lhůtu třicetidenní). Žalovaný rovněž konstatoval dodržení lhůty k předložení spisu povinným subjektem v délce 15 dní, kterou upravuje ust. § 16 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím (u stížnosti je obdobná lhůta sedmidenní). Rovněž je z rozhodnutí zřejmé, že žalovaný věcně odvolání přezkoumal a rozhodl o něm.

Přestože tedy i v poučení o nemožnosti dalšího odvolání lze nalézt nesprávný odkaz na ust. § 16a odst. 9 zákona o svobodném přístupu k informacím, soud vycházel z celého obsahu rozhodnutí a dospěl k závěru, že rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 16 zákona č. 106/1999 Sb. o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí poskytnout informaci povinným subjektem podle § 15 téhož zákona, a je také podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím soudem přezkoumatelné. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 24.3.2010 čj. 1 As 8/2010-65, (dostupný na www.nssoud.cz).

Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný porušil ust. článku 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jímž je zaručeno právo na informace, a ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., podle něhož povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat

informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Žalobci soud v jeho tvrzení o porušení práva na informace přisvědčil. Podle názoru soudu žalobce v dané věci skutečně nežádal o sdělení osobního údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. Osobním údajem podle této definice se rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo *určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.*

Naopak podle ust. § 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., *anonymním údajem* se rozumí *takový údaj, který buď v původním tvaru, nebo po provedeném zpracování nelze vztáhnout k určenému nebo určitelnému subjektu údajů.*

Podle žalovaného zůstalo otázkou, zda by pouhým vydělením souhrnného příjmu počtem dvou zaměstnanců nemohlo být dovozeno, že se dojde k *poměrně přesnému* údaji prolamujícím ochranu důvěrnosti majetkových poměrů a mohlo jít i v tomto případě o neoprávněný zásah do soukromého života konkrétních zaměstnanců.

Tato argumentace žalovaného je neurčitá, zřejmě správní orgány samy nevěděly, průměr kolika osob stačí k tomu, aby mohla být informace o průměrném výděлку poskytnuta. Taková úvaha nemůže vést k závěru, že žalobce žádal informaci o osobním údaji. *Poměrně přesné* informace o příjmových poměrech lze totiž získat i u průměru ze tří, čtyř zaměstnanců... Za předpokladu, že některý z nich nevybočuje výší odměn. Ale k témuž může dojít i u dvou zaměstnanců. Z vyjádření žalovaného k žalobě pak vyplývá, že by byl ochoten poskytnout souhrnný údaj od více než dvou osob, tedy již od tří. Pro takové rozlišování „míry přesnosti či přibližnosti“ však neexistuje zákonný podklad.

Průměrný výdělek menšího počtu zaměstnanců bude vždy „přesnější“ oproti průměru vypočtenému z většího množství hodnot. Jelikož definice osobního údaje požaduje, aby byl subjekt na základě údaje (zde příjmem) jednoznačně identifikován, lze mít za to, že osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů nemůže být žádný průměr z více příjmů.

V dané věci nelze vztáhnout konkrétní údaj o výši výděлку na konkrétní subjekt, proto požadovaný údaj byl jednoznačně anonymní ve smyslu cit. § 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. K odepření informace tak nemohlo dojít pouze z důvodu, že právní odbor zaměstnává jen dva právníky.

Správní orgány dále vůbec nebraly v úvahu skutečnost, že žalobce žádá údaj, který se stal anonymním podle § 4 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů po „provedeném zpracování“ správními orgány, tedy po sečtení a vydělení.

Ve správním řízení povinný subjekt chybně postupoval tak, že opatroval souhlasy zaměstnanců s poskytnutím svých výdělků. Tento postup nemá oporu v zákoně.

Podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb. osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Podle § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů správce může zpracovávat osobní údaje jen se souhlasem subjektu. Jelikož obsahem žádosti nebylo poskytnutí osobního údaje, nebyl důvod aplikovat cit. ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů.

Podle ust. § 314 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, jiné informace o zaměstnanci než ty, které mohou být obsahem pracovního posudku, je zaměstnavatel oprávněn o zaměstnanci podávat pouze s jeho souhlasem, *nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak*. Je zřejmé, že cit. ust. zákoníku práce je obecným ustanovením, vůči němuž je zákon o svobodném přístupu k informacím oním zvláštním právním předpisem. Odkazy správních orgánů na zákoník práce proto soud rovněž neakceptoval.

Povinný subjekt měl poskytnout informaci, která je mu známa z jeho úřední činnosti, přičemž anonymizaci měl zajistit zpracováním údaje do požadovaného průměru. Jinou činnost nebyl oprávněn provádět.

Povinný subjekt však nesprávně vyžadoval souhlas s poskytnutím konkrétních výší výdělků konkrétních zaměstnanců. Opatřoval tak pro žalobce více informací, než jaké byly požadovány. Z těchto podkladů správní orgány následně rovněž nesprávně vycházely při odůvodňování svých rozhodnutí, když uvedly jako důvod pro odepření informace, že ke konkretizaci platů pracovníků dojde zveřejněním výdělku osoby, která k tomu dala souhlas, spolu se zveřejněním průměru (ze dvou osob).

Ke zveřejnění příjmu pracovníka, který s tím souhlasil, však při vyřizování žalobcovy žádosti nemůže dojít. Řízení o žádosti o poskytnutí informace lze zahájit pouze na základě podání účastníka řízení a v takových řízeních správní orgány nemohou jít nad návrh (zásada non ultra petita). Správní orgány musí v novém řízení tuto zásadu respektovat.

Žalobce dále zmínil v žalobě rozhodnutí NSS ze dne 1.6.2010 čj. 5 As 64/2008-155, (dostupné na www.nssoud.cz). Podle tohoto rozhodnutí rozšířeného senátu NSS *na poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím*, (podle něhož povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky), *ustanovení § 10 citovaného zákona (ochrana důvěrnosti majetkových poměrů) nedopadá*. Toto rozhodnutí žalovaný ve vyjádření k žalobě nezpochybňoval. Žalovaný však měl za to, že rozsudek NSS ze dne 27.5.2011 čj. 5 As 57/2010-79, (dostupný rovněž na www.nssoud.cz) je ojedinělý, a nelze z něj v dané věci vycházet. Přesto v souladu s tímto rozsudkem měl za to, že z definice veřejných prostředků v zákoně o finanční kontrole vyplývá, že prostředky na platy jsou čerpány z rozpočtu územního samosprávného celku, a *jde tedy o veřejné prostředky ve smyslu § 8b zákona č. 106/1999 Sb.* Tato skutečnost není tedy předmětem sporu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě opřel svoji argumentaci zejména o nedostatek působnosti povinného subjektu k poskytnutí požadované informace. K tomu soud odkazuje na bod 11. odůvodnění rozsudku NSS ze dne 7.5.2009 čj. 1 As 29/2009-59, (dostupný na www.nssoud.cz): „*K působnosti povinného subjektu se vztahují zpravidla všechny informace,*

kteřé má objektivně k dispozici. Tento závěr logicky plyne ze zásady zákonnosti výkonu veřejné moci. Povinný subjekt je povinen vykonávat svou činnost pouze v mezích a způsoby stanovenými zákonem, a pokud v rámci své činnosti fyzicky disponuje některými informacemi, mělo by to být pouze v důsledku výkonu jeho zákonné působnosti. Žadatel o informaci tak má právo na sdělení všech údajů, s nimiž povinný subjekt pracuje a jejichž poskytnutí není vyloučeno či omezeno podle § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím (viz také Korbel, František a kol. 2004).“

Ve vztahu k této kauze mají podle názoru soudu cit. rozhodnutí NSS čj. 5 As 64/2008-155 a čj. 5 As 57/2010-79 význam a lze jimi argumentovat podle logického pravidla od konkrétního k obecnějšímu. Tzn., jelikož mají být poskytovány informace o konkrétních vyplácených částkách konkrétním příjemcům (podle posledního uvedeného rozsudku NSS včetně příjmů zaměstnanců veřejné sféry), tím spíše je na místě vyhovět žádosti o informaci o částce vyplacené více osobám dohromady, tj. o údaje méně přesném a určitém, který méně zasahuje do soukromí osob.

K otázce, zda je namístě rozlišovat žádost o informaci podanou podle zákona č. 106/1999 Sb. a podle § 82 zákona o obcích, soud připomíná bod. 18 odůvodnění rozsudku NSS ze dne 19.2.2013 čj. 8 Aps 5/2012-47 (dostupný na www.nssoud.cz). Podle tohoto rozhodnutí *pro poskytování informací podle § 82 zákona o obcích je třeba použít informační zákon*. Podle názoru NSS vyjádřeného již v rozhodnutí ze dne 15.10.2010, čj. 2 Ans 7/2010 „by bylo nelogické, kdyby při poskytování jednoho typu informací povinný subjekt poskytoval žadatelům o informace veškerý „procesní komfort“ zaručený informačním zákonem, zatímco v případě informací poskytovaných podle jiných zákonů nikoliv“.

Z vyložených důvodů soud podle § 16 odst. 4 věta druhá zákona o svobodném přístupu k informacím zrušil napadené rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a nařídil povinnému subjektu poskytnout žalobci požadovanou informaci ve stanovené lhůtě.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.r.s. a žalobci, který měl ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek, a dále za náklady právního zastoupení spočívající ve třech úkonech právní služby a 3 režijních paušálech, navýšených o DPH.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 9. dubna 2013

JUDr. Petr Kuchynka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková